

Mål C-208/20**Sammanfattning av begäran om förhandsavgörande i enlighet med artikel 98.1 i domstolens rättegångsregler****Datum för ingivande:**

14 maj 2020

Domstol som begär förhandsavgörande:

Sofijski rayonen sad (domstol i första instans, Sofia, Bulgarien)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

14 maj 2020

Sökande:

”Toplofikatsia Sofia” EAD

”Chez Elektro Balgaria” AD

”Agentsia za kontrol na prosrocheni zadalzhenia” EOOD

Saken i målet vid den nationella domstolen

Tre tvistemålsförfaranden där motståndarsidan ännu inte kan betraktas som part i rättegången, eftersom det inte går att delge svaranden handlingarna i målet respektive ärendet, varvid grannar eller släktingar upplyser om att personen i fråga är bosatt i en annan EU-medlemsstat

Föremål och rättslig grund för begäran om förhandsavgörande

Begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF av tolkningen av artikel 20.2 a FEUF, artikel 1.1 a i förordning nr 1206/2001 och artikel 5.1 i förordning nr 1215/2012.

Tolkningsfrågor

- 1 Ska artikel 20.2 a i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt jämförd med artikel 47.2 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, principerna om icke-diskriminering och likabehandling vid förfarandeåtgärder i

nationella domstolsförfaranden samt artikel 1[.1] a i förordning (EG) nr 1206/2001 om samarbete mellan medlemsstaternas domstolar i fråga om bevisupptagning i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur tolkas så, att om det i den nationella lagstiftningen är tillämplig på den domstol vid vilken talan har väckts föreskrivs att domstolen på officiell väg ska inhämta information om svarandens adress i denna stat och det konstateras att svaranden befinner sig i en annan EU-medlemsstat, den nationella domstol vid vilken talan har väckts är skyldig att inhämta information om svarandens adress från de berörda myndigheterna i bosättningslandet?

- 2 Ska artikel 5.1 i förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område jämförd med principen om att den nationella domstolen måste säkerställa processuella rättigheter för ett effektivt skydd av de rättigheter som följer av unionsrätten tolkas så, att en nationell domstol som utreder var gäldenären har sin stadigvarande vistelseort kan genomföra detta betalningsföreläggande som ett ensidigt formellt förfarande utan bevisupptagning i enlighet med nationell rätt och kan betrakta varje skäligen misstanke om att gäldenären har sin stadigvarande vistelseort i ett annat EU-land som rättslig grund för att ett beslut om betalningsföreläggande kan utfärdas respektive som stöd för att beslutet om betalningsföreläggande saknar laga kraft?
- 3 Ska artikel 5.1 i förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område jämförd med principen om att den nationella domstolen måste säkerställa processuella rättigheter för ett effektivt skydd av de rättigheter som följer av unionsrätten tolkas så, att en nationell domstol som utfärdar ett betalningsföreläggande mot en viss gäldenär och sedan konstaterar att denna gäldenär i själva verket inte har någon stadigvarande vistelseort i domstolsstaten är skyldig att på eget initiativ ogiltigförklara det utfärdade betalningsförelägandet, om denna omständighet enligt nationell rätt utgör hinder för att ett betalningsföreläggande utfärdas, även om det inte finns någon explicit lagbestämmelse om detta?
- 4 Om fråga 3 besvaras nekande: Ska de däri angivna bestämmelserna tolkas så, att de innebär att en nationell domstol är skyldig att ogiltigförklara det utfärdade betalningsförelägandet när den har genomfört sin bedömning och med visshet har konstaterat att gäldenären inte har någon stadigvarande vistelseort i landet vid den domstol vid vilken talan har väckts?

Unionslagstiftning och unionsrättspraxis

Fördraget om Europeiska unionens funktionssätt: artiklarna 18 och 20.2 a.

Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna: artikel 47.2.

Rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område: artikel 60.1.

Rådets förordning (EG) nr 1206/2001 av den 28 maj 2001 om samarbete mellan medlemsstaternas domstolar i fråga om bevisupptagning i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur: artikel 1.1 a.

Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007 av den 13 november 2007 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur ("delgivning av handlingar") och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 1348/2000: artikel 1.1 och 1.2.

Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område: artikel 5.1.

Domstolens dom av den 16 december 1976, Rewe-Zentralfinanz, 33–76, EU:C:1976:188.

Domstolens dom av den 19 december 2012, Alder, C-325/11, EU:C:2012:824.

Domstolens dom av den 16 september 2015, Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603.

Domstolens beslut av den 28 april 2016, Alta Realitat, C-384/14, EU:C:2016:316.

Den nationella lagstiftningen

Zakon za zadalzheniata i dogovorite (lagen om skyldigheter och avtal): Artikel 68 a.

- 5 Grazhanski protsesualen kodeks (civilprocesslagen): artiklarna 38, 40, 41, 42.1, 43, 44.1 och 45, artikel 46.1 och 46.2, artikel 47.1, 47.2, 47.3, 47.5, 47.6 och 47.7, artiklarna 48, 53, 246 och 282.2, artikel 410.1.1 och 410.2 och artiklarna 411, 413.1, 414–416, 419 och 423.
- 6 Kodeks na mezhdunarodnoto chastno pravo (lagen om internationell privaträtt): artiklarna 4.1 och 48.
- 7 Zakon za grazhdanskata registratsia (folkbokföringslagen): artiklarna 90.1, 93, 94 och 96.1.

Kort redogörelse för de faktiska omständigheterna och förfarandet

- 8 Vid den hänskjutande domstolen inleddes tre tvistemålsförfaranden där motparten ännu inte kan betraktas som i rättegången eftersom det inte går att delge svaranden handlingarna i målet respektive ärendet.
- 9 I den första (direkta) talan väckte klaganden ”Toplofikatsia Sofia” EAD talan mot svaranden DP, en fysisk person, konsument och bulgarisk medborgare, om fastställande av en fordran avseende värmeenergi som hade levererats till en fastighet i Sofia, därtill hörande tjänster och lagenlig ränta.
- 10 Förfarandet inleddes sedan gäldenären DP inte hade påträffats på sina folkbokföringsadresser vid verkställighet av ett betalningsföreläggande. Den nationella domstolen beslutade att det skulle sättas upp ett meddelande på entrédörren, men inte heller denna gång kunde handlingarna delges. Mot denna bakgrund informerade den nationella domstolen om att talan kunde väckas avseende fordringarna i betalningsförelägandet.
- 11 En kopia av ansökan sändes till DP på den adress i Sofia som hade angetts i denna ansökan, men DP påträffades inte där. På eget initiativ sände domstolen adressförfrågningar till folkbokföringsregistret respektive arbetsgivarregistret, som båda administreras av statliga myndigheter. Båda dessa förfrågningar visade DP:s fasta och nuvarande hemvistadress var den som angavs i anmälan, men att DP sedan januari 2013 inte längre arbetar officiellt i Bulgarien. Den nationella domstolen beslutade att hon skulle kallas genom att ett meddelande sattes upp [på entrédörren] på folkbokföringsadressen. I oktober 2019 begav sig domstolens delgivningsansvariga tjänsteman till adressen och konstaterade att DP enligt uppgift från en granne bor i Frankrike sedan sju år tillbaka.
- 12 I den andra (direkta) talan yrkade sökanden i ett mål om betalningsföreläggande, ”Chez Elektro Bulgaria” AD som är ett kommunalt serviceföretag, att det skulle utfärdas ett betalningsföreläggande mot EQ, en fysisk person och konsument, för utebliven betalning av el som levererats till en fastighet i Sofia.
- 13 Den nationella domstolen utfärdade ett betalningsföreläggande och beslutade att det skulle delges gäldenären EQ för att denne skulle kunna ställning till eventuellt bestridande. Domstolens tjänsteman begav sig till den adress som sökanden i målet om betalningsföreläggande hade angett och som motsvarade gäldenärens fasta och nuvarande hemvistadress i folkbokföringsregistret. Tjänstemannen träffade inte på någon där och satte upp ett meddelande på entrédörren. Av en granne fick han höra att gäldenären bodde i Tyskland sedan ett år tillbaka. Av den information som den nationella domstolen på eget initiativ hade inhämtat framgick att gäldenären inte varit försäkrad i Bulgarien sedan januari 2010.
- 14 I den tredje (direkta) talan yrkade ”Agentsia za kontrol na prosrocheni zadalzhenia” EOOD, ett inkassoföretag, att det skulle utfärdas ett betalningsföreläggande mot FR, en fysisk person och konsument, som inte hade betalat tillbaka ett lån till ett finansinstitut med säte i Sofia.

- 15 Den nationella domstolen utfärdade ett betalningsföreläggande och beslutade att det skulle delges gäldenären FR för att denne skulle kunna ställning till eventuellt bestridande. Domstolens tjänsteman begav sig två gånger till den adress som den sökande i målet om betalningsföreläggande hade angett och som motsvarade gäldenärens fasta och nuvarande hemvistadress i folkbokföringsregistret och kunde då konstatera att gäldenärens mamma bodde där. Hon vägrade att ta emot handlingarna för sonens räkning och uppgav att han bodde i Tyskland sedan tre år, men att hon inte kände till hans exakta adress. Hon lämnade två bulgariska mobilnummer där gäldenären kunde kontaktas, men ingen svarade där.

Kortfattad redogörelse för skälen till begäran om förhandsavgörande

- 16 Den hänskjutande domstolen hyser tvivel om huruvida de delgivningsåtgärder som enligt nationell rätt ska vidtas för att genomföra förfarandet är förenliga med unionsrättens krav när adressaten för handlingar i ett mål eller ärende befinner sig i en annan stat. Framför allt ska det fastställas om principen om likabehandling i förfaranderegler innebär att adressen ska inhämtas även för personer som befinner sig utomlands, på samma sätt som adressen inhämtas för personer med folkbokföringsadress i Bulgarien.
- 17 I ett betalningsföreläggande – som följer vissa formaliteter och där den sökande inte omfattas av samma beviskrav som i en vanlig talan – fastställs enligt nationell rätt att domstolens behörighet omfattar gäldenärens stadigvarande vistelseort. Frågan om hur delgivning ska ske i ett sådant förfarande är därför av relevans även vad gäller den nationella domstolens internationella behörighet.
- 18 Begäran om förhandsavgörande avser tillämpningen av principen om medlemsstaternas processrättsliga autonomi med de begränsningar som har gjorts i EU-domstolens praxis. Enligt EU-domstolens dom i målet Rewe-Zentralfinanz [33-76] ska medlemsstaterna tillämpa de förfaranderegler som fastställs genom nationell lagstiftning på samma sätt oavsett om det rör rättigheter som följer av nationell rätt eller rättigheter som tillerkänns enligt unionsrätten.
- 19 Artikel 18 i EUF-fördraget och dess förbud mot diskriminering på grundval av nationalitet har även anknytning till frågan om adressen ska inhämtas i fråga om en viss adressat för handlingar i mål och ärenden om denna person befinner sig utomlands. Artikel 20.2 a i EUF-fördraget, som föreskriver rätten att fritt röra sig och uppehålla sig inom hela unionens territorium, är även relevant i detta sammanhang. Även förordning 1206/2001 är tillämplig, eftersom tvistemålsdomstolen i förevarande fall önskar få klarhet i om den ska inhämta parternas adress i utlandet.
- 20 Vad gäller frågan om den nationella domstolens behörighet i fråga om betalningsförelägganden mot personer som stadigvarande vistas utanför domstolsstatens territorium är artikel 5.1 i förordning 1215/2012 tillämplig. Enligt denna bestämmelse får talan endast väckas mot personer som har hemvist i en viss medlemsstat vid domstol i en annan medlemsstat om kriterierna i artikel 7–26 i

förordningen är uppfyllda. I artikel 62.1 i samma förordning anges att begreppet ”hemvist” avgörs enligt nationell lagstiftning vid den domstol vid vilken talan har väckts.

- 21 Enligt den tolkning som har gjorts i domen i målet Alder, C-325/11, utgör artikel 1.1 i förordning 1393/2007 hinder för nationella bestämmelser som ålägger en unionsmedborgare att meddela namnet på en representant med behörighet att ta emot delgivning i domstolsstaten där medborgaren är part i ett domstolsförfarande. I artikel 1.2 i samma förordning fastställs att förordningen inte är tillämplig på personer med okänd adress.

Anknytning till unionsrätten och behovet av tolkning

- 22 Inledningsvis ska det fastställas att det rör sig om tvistemål med utlandsanknytning eftersom en av parterna sannolikt vistas utomlands. Med avseende på tvisteföremålet – betalningsförpliktelser för varor och tjänster som har tillhandahållits i Bulgarien – ska de bulgariska domstolarna enligt de allmänna bestämmelserna i förordning 1215/2012 anses vara behöriga, oberoende av om svaranden har hemvist i Bulgarien eller ej.
- 23 I det första förfarandet ska den nationella domstolen – när handlingar delges den svarande under de omständigheter som har beskrivits ovan – ta upp talan till prövning och tillfråga sökanden om denna har kännedom om att sökanden är folkbokförd på någon [annan] adress som är känd för klaganden. Med största sannolikhet anger klaganden att en sådan känd adress saknas och det ska då även beaktas att endast svarandens folkbokföringsadress har angetts i ansökan. I så fall ska den nationella domstolen göra ett tillkännagivande i ”Darzhaven vestnik” (Bulgariens officiella tidning) och om svaranden inte hör av sig efter detta (vilken även i detta fall är ett sannolikt scenario, då sökanden inte vistas i Bulgarien och saknar möjlighet att läsa den tryckta versionen av landets officiella publikation), utser domstolen ett särskilt ombud för svaranden.
- 24 Detta innebär att svaranden fråntas möjligheten att delta i förfaranden om han eller hon är bosatt utomlands – i en annan medlemsstat. I annat fall, dvs. om svaranden befinner sig på annan adress i Bulgarien, har den nationella domstolen möjlighet att göra ytterligare efterforskningar via folkbokföringen eller arbetsgivaren. Enligt nationell rätt är det inte möjligt att ange sin nuvarande utlandsadress och i förevarande fall har svaranden följaktligen ingen möjlighet att ange sin utlandsadress.
- 25 Den nationella lagstiftningen får därmed till följd att det blir olika villkor för personer som är tillfälligt bosatta på en annan adress i Bulgarien och personer som är bosatta på en annan adress utomlands. Samtidigt ska bulgariska medborgare alltid sökas via sin folkbokföringsadress när det inleds ett domstolsförfarande mot dem. Detta innebär att personer som har utnyttjat sin rätt till fri rörlighet enligt artikel 20.2 a i EUF-fördraget behandlas på annat sätt vad gäller sina rättigheter att

delta i ett domstolsförfarande [som fastställs i artikel 47 andra stycket i EU-stadgan om de grundläggande rättigheterna].

- 26 Frågan är om det är motiverat med olika behandling enligt de kriterier som domstolen angav i punkt 58 i beslutet i mål C-384/14, *Alta Realitat*, (om än av ett annat skäl), där det fastställs att ett effektivt utbyte av handlingar vid gränsöverskridande mål ska vägas mot skyddet av mottagarens processuella rättigheter (en princip som även återopas i punkt 41 i domen i mål C-519/13, *Alpha Bank Cyprus*). Om kallelsen av en medborgare utan folkbokföringsadress i utlandet och utan möjlighet att ange någon sådan konkret adress sker i strid med unionsrätten, ska det även avgöras om den nationella domstolen i så fall har rätt att inhämta information om svarandens folkbokförda adress i sin vistelsestat – Republiken Frankrike. För sådana ändamål har den nationella domstolen ett annat unionsrättsligt instrument till sitt förfogande, nämligen möjligheten att i enlighet med förordning 1206/2001 begära bevisupptagning från domstolar i andra unionsmedlemsstater. Denna metod kan emellertid endast tillämpas när utgångspunkten är att unionsrätten ger upphov till en förpliktelse för den nationella domstolen att i samband med åtgärder som omfattas av nationell rätt även fastställa parternas adresser i andra medlemsstater.
- 27 I de båda målen om betalningsföreläggande har slutliga rättsakter redan utfärdats – inom ramen för det formella förfarandet har betalningsföreläggande utfärdats – men det behöver prövas om dessa rättsakter kan träda i kraft och enligt den hänskjutande domstolen kan dessa rättsakter även ha utfärdats utan att det föreligger någon internationell behörighet.
- 28 Enligt artikel 5.1 i förordning 1215/2015 får en domstol i en medlemsstat inte döma en person som har hemvist i en annan medlemsstats territorium, om inte annat föreskrivs i den förordningen. Begreppet ”hemvist” följer lagstiftningen i respektive stat.
- 29 Den bulgariska lagstiftaren har inte uttryckligen definierat eller hänvisat till vilket begrepp som i nationell rätt generellt sett ska anses motsvara begreppet ”hemvist”. Enligt praxis för Varhoven kasatsionen sad (VKS, Bulgariens kassationsdomstol) kan det inte röra sig om en stadigvarande hemvistadress eftersom en sådan adress endast kan vara inom Bulgariens territorium.
- 30 Enligt bulgarisk lagstiftning definieras kategorin ”hemvist” sålunda utifrån två olika kriterier – nuvarande folkbokföringsadress eller stadigvarande vistelseort. Vad gäller betalningsförelägganden är det enligt lagstiftaren generellt sett förbjudet att utfärda ett beslut om betalningsföreläggande som riktar sig till en person som stadigvarande vistas i ett land utanför Bulgariens territorium.
- 31 Genom tolkningsdom nr 4/2013 ålägger VKS i stället de nationella domstolarna att tillämpa denna regel restriktivt då det inte sker någon bevisupptagning vid betalningsförelägganden och den nationella domstolen inte antas kunna efterforska om det lagstadgade kriteriet att gäldenären stadigvarande vistas i

Bulgarien är uppfyllt. Den nationella domstolen ska sålunda utfärda ett beslut om betalningsföreläggande och om detta beslut inte överklagas (för detta behöver inga skäl anföras) och beslutet riktas till en person med mottagarens folkbokföringsadress vinner betalningsföreläggandet laga kraft. Med stöd av det lagakraftvunna betalningsföreläggandet är det möjligt att inleda ett verkställighetsförfarande och gäldenärens egendom kan utmätas även om denne har sin stadigvarande vistelseort utanför Bulgarien.

- 32 Enligt den ovannämnda tolkningsdomen gör kassationsdomstolen inte heller någon bedömning av om den nuvarande folkbokförda adressen ger den nationella domstolen skäl att anta att denna motsvarar den stadigvarande vistelseorten eller ej.
- 33 Enligt nationell rättspraxis ges visserligen ett skydd mot ett betalningsföreläggande som har utfärdats mot en gäldenär med stadigvarande vistelseort i ett annat land, men om beslutet överklagas vid appellationsdomstolen gäller inte detta skydd. Anledningen till detta är att överklagandet vid appellationsdomstolen inte leder till något tillfälligt moratorium av den påbörjade indrivningen. Gäldenären kan endast yrka på ett tillfälligt moratorium om denne betalar en säkerhet.
- 34 Den hänskjutande domstolen anser att det är mycket oklart om denna tolkning av bestämmelsen i artikel 5.1 i förordning 1215/2012 har [ändamålsenlig] verkan vad gäller begreppet ”hemvist”. Frågan uppkommer följaktligen om den tolkning som VKS gör avseende den nationella domstolens praxis vid betalningsförelägganden i fråga om gäldenärens stadigvarande vistelseort, närmare bestämt att denna inte ska kontrolleras och att det inte ska tas någon hänsyn till de upplysningar som den delgivningsansvariga domstolstjänstemannen har inhämtat, är förenlig med unionsrätten. Det är framför allt oklart om principen om att det ska finnas effektiva åtgärder som skyddar de rättigheter som följer av unionsrätten, i enlighet med domen i målet Rewe-Zentralfinanz [33-76].
- 35 Den hänskjutande domstolen begär även en bedömning av situationen då gäldenärens stadigvarande vistelseort inte kan fastställas med säkerhet, men det finns en misstanke om att gäldenären inte befinner sig i Bulgarien.

Den nationella domstolens överväganden:

- 36 Den hänskjutande domstolen har ställt den första frågan för att få EU-domstolens bedömning av huruvida principen om ett effektivt domstolsskydd, som fastställs i domen i målet Rewe-Zentralfinanz, [33–76], inte under vissa förutsättningar måste utökas i nationella domstolförfaranden. Enligt denna dom och EU-domstolens fasta praxis innebär principen om medlemsstaternas processrättsliga autonomi att medlemsstaterna är skyldiga att upprätta domstolar och förfaranden som ger samma effektiva skydd för de rättigheter som följer av unionsrätten (med avseende på de rättigheter som tillerkänns genom nationell rätt) som för de rättigheter som stadgas genom unionsrätten.

- 37 I förevarande fall är det uppenbart att en i sig nationell rättighet, och sett ur den nationella domstolens perspektiv skyldighet, att söka svarandens delgivningsadress inte tillämpas på samma sätt för medborgare som vistas i en annan EU-medlemsstat. Vad gäller dessa medborgare är det inte uppenbart om den nationella domstolen är skyldig att inhämta bevisning för adressen om det i förfarandet finns tillräckligt med information om vilken EU-medlemsstat som personen i fråga vistas i. I artikel 1.2 i förordning 1393/2007, dvs. förordningen om delgivning av handlingar, anges samtidigt att denna förordning inte är tillämplig när adressen till personen i fråga inte är känd
- 38 Under dessa omständigheter fungerar inte alls metoderna för att säkerställa att bulgariska medborgare som är bosatta i en annan stat deltar i civilrättsliga förfaranden vid de bulgariska domstolarna. I praktiken blir de då beroende av att käranden ärligt anger adressen till denna medborgare i den andra staten.
- 39 I detta sammanhang ska det också beaktas att denna situation delvis även beror på bestämmelserna för att registrera en adress i Bulgarien. Enligt den bulgariska lagen om medborgarregistrering är det inte möjligt att registrera en konkret utlandsadress för en bulgarisk medborgare i utlandet. Om endast hemvistlandet är registrerat kan detta inte heller användas för att delgivning till mottagaren. Den hänskjutande domstolen anser att denna aspekt har stor betydelse för frågan om den nationella domstolen är skyldig att inhämta bulgariska medborgares adresser i andra medlemsstater.
- 40 Den hänskjutande domstolen har inget förslag till något konkret svar på den första frågan vad gäller kriteriet om att det ska göras en avvägning mellan en snabb delgivning och skyddet av parternas processuella rättigheter. Om en person ska lokaliseras i andra länder innebär det å ena sidan att domstolsförfarandet fördröjs och mot detta kan vägas att en medborgare också har vissa skyldigheter gentemot sin hemstat, bland annat skyldigheten att anmäla sin adress och att underrätta de statliga myndigheterna om en kontaktperson. Å andra sidan gör unionsrätten att denna skyldighet blir betydligt lättare att hantera (jfr punkterna 39–41 i domen i målet Alder, C-325/11). Det stämmer också att svarandena i de vilandeförklarade målen vid den hänskjutande domstolen inte har anmält att de är bosatta utanför det land där de är medborgare, men även om de hade fullgjort denna skyldighet hade det inte varit möjligt att entydigt fastställa deras adress.
- 41 Vad gäller den andra gruppen frågor – som gäller hur stadigvarande vistelseort ska fastställas vid ett betalningsföreläggande – anser den hänskjutande domstolen att de nationella myndigheterna ska säkerställa att unionsrätten tillämpas på ett effektivt sätt. Detta innebär att personer med hemvist i en medlemsstat inte ska dömas i andra länder. För att säkerställa att detta mål uppnås vid betalningsförelägganden har den nationella lagstiftaren förbjudit att beslut om betalningsförelägganden riktas till personer som stadigvarande vistas utanför Bulgarien.

- 42 I rättspraxis har dock denna skyldighet begränsats eftersom den nationella domstolen uppställer krav om en negativ omständighet – att medborgaren inte stadigvarande vistas i Bulgaren – och detta i ett förfarande som generellt sett är av ensidig karaktär och saknar bevisupptagning. VKS har härvid förbjudit de nationella domstolarna att grunda sin bedömning på indirekt och ofullständig bevisning, t.ex. upplysningar från grannar eller anhöriga om att gäldenären är bosatt utomlands.

Enligt uppgifter som lämnats av den hänskjutande domstolen ska denna domstol ogiltigförklara det utfärdade beslutet om betalningsföreläggande vid misstanke om att gäldenären inte stadigvarande vistas i Bulgarien.

ARBETS
DOKUMENT